

OPINII SPORTIVE

Padea
2024

O încercare de resuscitare

Pentru mine ieri a fost (simțeam nevoia să fie clar de la început) ziua mea de naștere. A fost bine, dar încep doar cu cadoul de la ora 19:00. Așa cum probabil se anunța bucuria de a mai vedea măcar fotbal cu naționala României. De aici începe comentariul, pentru că am avut și ce scrie. Încep.

Însă foarte repede m-am liniștit. Mai ales pe vocea lui Mihai Mironică. Formula propusă de Rădoi era surprinzătoare, după vocea comentatorului. Această formulă m-a uimit și pe mine (tot cum a și continuat același neobosit Mironică - era clar momentul lui). De ce am fost eu uimit? Nu am înțeles repede noutățile din formula noastră, adică fundașii centrali, mai clar: nu îl găseam pe Mitrea.

Efectiv am început să mă uit la meci atunci când s-a deschis scorul de către Mitrea, din centrarea lui Răzvan Marin, după cornerul bătut de Tănase.

De aici începe partea în care m-am simțit ca acum mai bine de 10 ani, când scriam cartea *Jurnalul unui șomer microbist*. Va fi ceva cam alert: Mai întâi, am aflat că Rădoi nu a avut valid tot lotul de 23 jucători, convocat pentru acest meci. Logic, el a apelat la rezerve, printre care, bineînțeles, **Mitrea**.

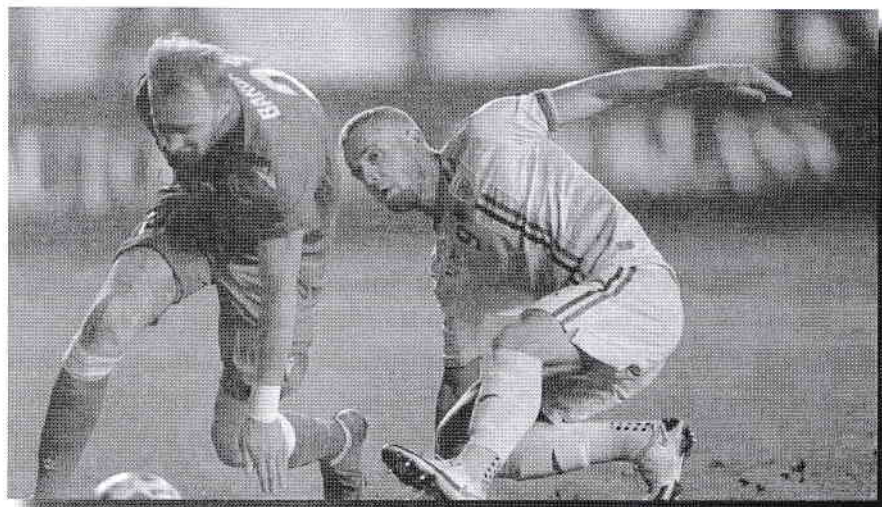
Apoi, aproape ca la radio:

min. 19 - penalty scos de Pușcaș, transformat de căpitanul Răzvan Marin: 2-0. (La 4 ani după primul său gol pentru România, căpitanul echipei noastre a marcat și primul său gol din penalty, în această calitate de căpitan - citat aproximativ corect din același M. Mironică).

min. 21 - nu s-a terminat încă informația despre lovitura de pedeapsă de mai sus. Încerc să citez, cam la fel de aproximativ din aceeași sursă sau din cealaltă (au fost doi comentatori): Pușcaș a vrut el să bată, s-a uitat spre banca tehnică și i s-a făcut semn să nu o facă.

Probabil că amintirea penalty-ului ratat de Pușcaș, anul trecut, probabil vă amintiți, dacă mă refer doar la Cosmin Contra, nu va dispărea foarte curând.

min. 22 - a apărut repede și prima mea concluzie: deja pare că meciul nu prea are rost. România are deja 2 goluri la activ, iar despre Belarus încă nu cunosc vreun jucător, ca și nume (și acum doar Laptev și Ebong).

*Imagine din România - Belarus 5-3, 11 noiembrie 2020,
stadion Ilie Oană, Ploiești*

min. 24 - încerc să mă concentrez pe joc: trec pe privit atent și încerc să scriu mai puțin. Dar nu am noroc.

min. 28-30 - (mai întâi concluzia, căci e cea mai lungă de acum, oricât de scurt aș rezuma): mi se că România va câștiga fără probleme și că nu era nici măcar meciul bun de privit; naționala joacă foarte bine în compania unei echipe, care până acum nu spune nimic pentru mine și ne așteaptă peste 4 zile Norvegia.

Concluzia vine de fapt acum: ori nu mai înțeleg nimic, ori naționala nici măcar nu s-a reconectat la fotbalul important. MECIUL E CAM DEGEABA.

min. 31 - se pare (deja) că aceste concluzii de mai sus sunt adevărate: înscrie simplu I. Nedelcearu, după un corner, Tănase este cel care centrează, iar Mogoș deviază la autorul golului. Pentru mine totul este GATA.

Dar sper ca în continuare, să vină ceva mai vesel pentru că: min. 45 - gol și Pușcaș, 4-0.

Iau, tot ca acum peste 10 ani, o pauză și revin.

Cum? În minutul 55, la 5-0, când Man driblează cel mai bine, pentru mine, mingea ajunge iar la Tănase, care prinde și el un șut atât de bun, încât Nedelcearu înscrie al doilea său gol, mai simplu decât primul. Ca o nouă concluzie, speram că este doar una nouă: meciul e deja jucat. Dovada a apărut imediat, în acea scurtă perioadă a minutelor 57 și 58: Rădoi a schimbat întreaga noastră linie de atac (au ieșit Tănase, Man, Pușcaș, au intrat Maxim, Alibec, A. Băluță).

Am avut o inspirație și a venit pentru mine partea bună din partida aceasta amicală: am râs zdravăn la final, dar nu singur. Inspirația la care mă refer a fost să mă duc la vecinul din bloc (soția lui mă chemase, înainte de meci, să-mi dea cadoul de ziua mea), iar pentru ce mi se pare mie comic, va trebui să mai așteptați puțin. Scorul se știe și cu acest vecin am văzut golurile adversarilor și acel penalty apărut de titularul din poarta României: Lazar, de la Astra Giurgiu (da, ultima din Liga 1).

Motivul veseliei comune (eu cu vecinul, pe lângă faptul că atunci când m-am așezat lângă el, nici nu se uita la meci): la 5-2, înainte de penalty-ul apărut, am pus un pariu fictiv cu el, pe scorul final. Am râs bine tot în ritm alert: eu am mizat pe 5-2, iar el pe 6-3.

La sfârșitul meciului ne-am potolit, ne-am șters de lacrimile de după acest râs și am constatat, evident, că nici eu, nici el, nu câștigasem pariul.

Concluzia finală: a fost un meci amical, cu scor de primă repriză de handbal (de acum 50 de ani), bine că am avut ocazia să râd. Cât despre fotbalul adevărat, exact la fel: se joacă, iar eu am convingerea că după România-Norvegia, voi constata cam așa - nu e la noi, ci la adversari. Măcar să obținem un egal.

12 noiembrie 2020

Un 3 în 1 amar

Abia acum am răgazul necesar să scriu despre prestațiile echipei naționale de fotbal a României din luna octombrie. Trei la număr, toate eșecuri, după cum prea bine se știe. Vă voi oferi un 3 în 1 amar: trei comentarii într-unul singur, trei încercări plus concluzii. Promit să fiu cât se poate de scurt.

1. 8 octombrie 2020: Islanda - România 2-1 (2-0), Laugardalsvöllur, Reykjavik. Aglomerație, fotbal cu țârâita și idei puține. În cel mai așteptat meci al anului, pe un teren moale, echipa noastră a dezamăgit. Nici echipa gazdă nu a jucat cine știe ce, dar a învins, însă nu ea este subiectul acestui articol. Selecționerul Mirel Rădoi a trimis pe gazon cea mai bună formulă disponibilă (oare?), dar degeaba. Practic, Crețu a fost veriga noastră slabă și cam despre asta este vorba dacă mă refer la istoria partidei.

În primele 15 minute am privit o aglomerație de mall, adică și noi și ei peste tot, fără fotbal, doar alergare. Iar apoi a venit minutul 16 și meciul s-a cam terminat. De ce? Păi, G. Sigurdsson a primit o minge în careul nostru mare, undeva spre dreapta și cu spatele la

poartă. S-a întors iute și în fața lui s-a întins să-l blocheze Crețu, cu garda de fundași în spatele lui. Sigurdsson s-a mișcat rapid spre stânga, a făcut două atingeri de balon, a găsit un culoar și a tras, înscriind. Bietul Crețu a reușit astfel o serie de contraperformanțe: să se plaseze într-un loc unde nu avea ce căuta, să obtureze vederea fundașului din spatele său, dar și a portarului, și să admire mingea șutată pe lângă piciorul lui drept, întins (nu foarte mult) fără folos. Bine, el a mai încercat și să-l prindă de tricou pe atacantul islandez, însă acesta s-a mișcat mult prea repede.

Teoretic, golul islandez nu însemna mare lucru, pentru că mai erau 74 de minute de joc. Numai că, din păcate echipa noastră nu a mai fost electrică, ci pe avarie: a alergat destul de mult, dar în van. În următoarele 19 minute, ceva fotbal au oferit tot gazdele, un șut periculos și un gol anulat pentru ofsaid. Cu adevărat, meciul s-a terminat în minutul 35, când același Sigurdsson a sancționat o ieșire târzie la ofsaid a defensivei noastre (Camora a fost eroul negativ de data asta) și a marcat cu efect, destul de simplu (pentru el).

În rest, puține cuvinte. Fotbal cu pipeta, nu știi dacă cineva de la noi și-a asumat inițiativa de a dribla vreun adversar (singura soluție de spart blocul compact islandez), un gol românesc (din penalty), care mai mult ne-a amăgit, și un final chinuitor, fără idei (ale noastre). Islandezii așteptau să se termine, iar băieții noștri tot căutau ideea, soluția minune a egalării, ce nu a mai venit.

În acest mod, echipa noastră a pierdut un meci, dar și calificarea la EURO 2020, turneul din vara viitoare. Antrenorul nostru a scăpat de o grijă (probabil că nu de grija asta voia el să scape), tot ce i-a mai rămas de făcut fiind să se concentreze pe calificarea la CM 2022 din Qatar. Bineînțeles și bonusul, participarea cu echipa olimpică la JO 2021, demers pe care continui să nu-l înțeleg, dar chiar nu mai contează.

*Imagine de final a meciului Islanda-România, 8.10.2020
- Credit foto: www.digisport.ro*

2. 11 octombrie 2020: Norvegia - România 4-0 (2-0), Ullevaal, Oslo. Măcel, dezastru, final în genunchi. Poate că acest meci a venit prea repede după precedentul, dar programul nu se putea schimba. Mă așteptam să obținem ceva mai mult decât în capitala islandeză, dar a fost imposibil. Și cum despre un dezastru trebuie scris pe scurt, mă voi limita la câteva rânduri.

Am văzut echipa noastră pe teren pe teren vreo 13 minute. Cu ceva mai mult tineret în formula de start, dar cu același Crețu în punctul moale, la mijloc, în fața apărării. Gata, nu mai vorbesc despre acest fotbalist, că nu mi-am propus să comentez nimic. După 13 minute a început măcelul, din nefericire. Cu Haaland și Sorloth, susținuți de un meseriaș Odegaard, la care Rădoi nu a pus om, să-l marcheze pe tot terenul. Deh, epuizase bietul nostru selecționer toate ideile (care?) la Reykjavik. După pauză, măcelul s-a transformat în dezastru, acum doar cu Haaland. Bine că nu a durat mai mult și s-a terminat, cu tricolorii în genunchi. Asta e, România s-a prezentat pe Ullevaal, dar nu a existat.

3. 14 octombrie 2020: România - Austria 0-1 (0-0), Ilie Oană, Ploiești. Ceva mai bine, ratări, sfârșit trist. Ceva mai bine se referă în special la prima repriză, când meciul a fost echilibrat, iar România a ratat câteva ocazii. Să fiu sincer, nu mi le mai amintesc, că le-aș consemna. După pauză, au mai fost ratări (ei, mai mult), dar s-a petrecut ceva ciudat, pe măsură ce se scurgeau minutele: s-a înclinat terenul, adică a coborât la noi și a urcat la austrieci, că prea ne vizitau des. În aceste condiții ne-a fost greu să mai jucăm ceva. Cel puțin, mie așa mi s-a părut. Ce nu mi s-a părut, ci este cert, e că Mitriță o fi el bun, dar, ghinion, în acest meci nu i-a ieșit nimic. Cred că mai bine nu venea.

Cortina s-a tras după 0-1 pentru că oaspeții, tot călcându-ne partea de teren, au și marcat un gol, prin Schopf. Da, s-a tras după un sfârșit trist, pe un stadion gol (că e COVID), pe care s-a așternut repede liniștea.

Efort zadarnic, imagine din partida România - Austria, 14.10.2020

- credit foto: www.digisport.ro

Concluzii. Octombrie este pe final, iar echipa noastră va mai avea două partide în noiembrie (am auzit și de un amical, care ar fi a treia partidă), ultimele din grupa de Liga Națiunilor. După 3 înfrângeri, nu mă mai aștept la nimic bun. Am impresia, nu știu de ce, că vor fi ultimele meciuri cu Rădoi la pupitrul naționalei. S-ar putea să mă înșel. Ceea ce este sigur, este că peste doar o lună, totul se va încheia și deja lumea va începe (unii au început) să se gândească la sărbători și la noul an. Pe care eu vi-l doresc, de pe acum, mult mai bun. S-auzim de bine!

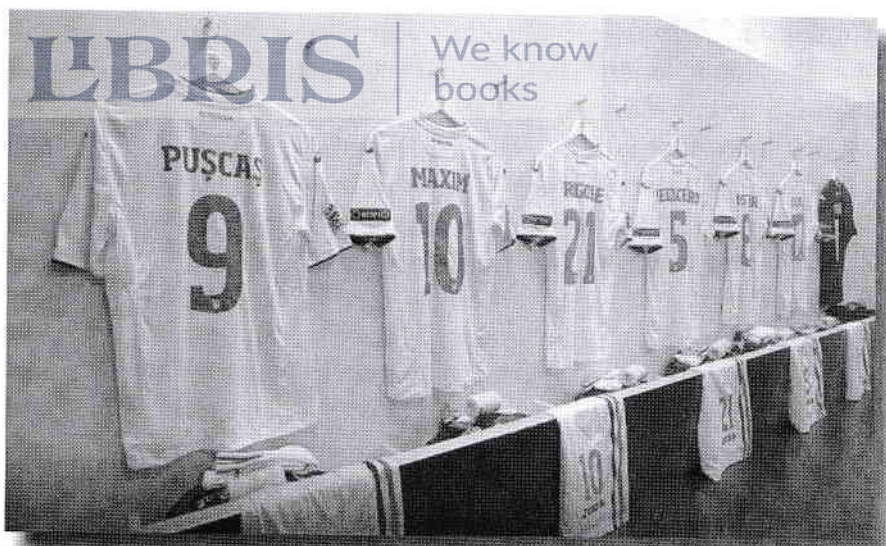
25 octombrie 2020

Maxim

Da, eu unul am motive să mă bucur după meciul echipei naționale de fotbal a României de acum șase zile, din Austria. Rezultatul a fost maxim, jocul a fost (aproape) maxim, iar peste toți și peste toate a fost Maxim.

Nu mai este o noutate pentru nimeni că tricolorii au învins cu 3-2 la Klagenfurt și că ocupă locul 1 din grupa 1 a ligii B a Ligii Națiunilor (scuzați, dar asta e titulatura completă), cu 4p. Pe locurile 2-3 sunt plasate Austria și Norvegia, cu câte 3p, iar pe ultimul loc e Irlanda de Nord, cu 1p. Următorul nostru meci în această competiție este pe 11 octombrie 2020, în Norvegia, dar până atunci va veni marea încercare din Islanda (semifinala barajului pentru EURO 2020), pe 8 octombrie 2020.

Naționala noastră a obținut o victorie importantă pe tărâm austriac (mare, după unii), jucând bine sau, dacă permiteți, neașteptat de bine. E corect să spun că gazdele, austriecii, au evoluat sub așteptări, dar asta nu scade cu nimic din meritele băieților noștri. Dar ei cu ale lor, austriecii, mă voi ocupa doar de echipa noastră.

*Austria - România 2-3, 7.09.2020, imagine din vestiarul nostru, dinaintea
de meci - credit foto: www.digisport.ro*

Cum de a fost posibil un asemenea rezultat bun, obținut de trupa lui Rădoi? O să mă repet, știu, dar România a fost din nou o trupă electrică. Adică cei 11 titulari (ba chiar și cele 3 rezerve, Pușcaș, mai ales, Gabi Iancu și Nedelcearu mai puțin), toți au alergat fără încetare (până și Tătărușanu a alergat, e drept, doar în careul lui), au acoperit foarte bine terenul, au fost prezenți în joc (constant) și au avut chiar și posesie. Au mai avut și puțin noroc, atât cât trebuie: au deschis scorul (rapid), buimăcind oponentii, și au condus, aproape în permanență, pe tabelă. Am văzut lucruri nemaivăzute: Alibec nu-și ceartă coechipierii, Florinel Coman face și faza defensivă, Dragoș Grigore marchează primul gol la echipa reprezentativă, iar Maxim face meciul vieții.

Ajunge cu laudele, sau pun stop pentru moment. Adevărul este că, totuși, tricolorii au o mare problemă: apărarea. Selecționerul, de

bine de rău, a trimis în teren ce a avut mai bun. Dar, cu toate acestea, Burcă nu e fundaș dreapta, iar Bancu (în niciun caz) nu e fundaș stânga. I-o fi lăudat eu mai sus, la grămadă, și pe ei doi (nu zic că nu meritau, fiindcă au muncit și ei, la comun cu restul), însă a lor este vina pentru cele două goluri primite. Încasate identic: lateralul respectiv (Bancu la primul gol, Burcă la al doilea) este scos din joc, depășit, sau nu atacă balonul, adversarul, eliberat, centrează în careu (Lainer, la primul gol, Baumgartner la al doilea), fundașii noștri centrali sunt prinși nepregătiți (la al doilea gol, D. Grigore era chiar singur cu doi atacanți ai gazdelor și nu prea știa la care să se ducă), iar golurile devin simplă formalitate. Lui Tătărușanu nu am ce să-i reproșez.

Cu Bancu este o întreagă discuție. El, un băiat simpatic și admirabil, nimic de zis, chiar nu are nicio treabă cu postul de fundaș stânga. La golul primit pe partea lui, el era pe poziția extremei F. Coman, iar extrema era pe poziția lui! Pentru Rădoi ar trebui să mai existe și alte soluții, Florin Ștefan, Camora poate, sau chiar Toșca. Că dacă pomenesc de Panțăru îmi sare lumea în cap. Trec imediat la mijlocași.

Mi-a părut rău că nu a jucat Cicăldău (pesemne a fost obosit de la precedenta partidă), dar Crețu nu s-a mișcat rău. Dacă mai e ceva de remarcat la echipa noastră (sau ce îmi place mie), este faptul că acum (spre deosebire de trecut) avem om prezent la marginea careului, când fundașii noștri resping mingea. Om care, chiar și prin simpla prezenți, dar în acest meci n-a fost simplă ci foarte activă, împiedică adversarul să preia balonul respins și creeze pericol pentru poarta noastră. Crețu a fost unul dintre acești oameni. L-a ajutat Stanciu, de multe ori, Deac, care pe dreapta a luptat până la epuizare (din păcate prea puțin, iar Gabi Iancu, înlocuitorul lui, n-a mai fost la același nivel), dar cel mai mult l-a ajutat Maxim, jucătorul nostru omniprezent și bun la toate. Îi voi dedica un paragraf special, mai jos.